

w związku z art. 254 akapit szósty TFUE oraz art. 113 regulaminu postępowania — Naruszenie art. 67 ust. 1 TFUE w związku z art. 113 regulaminu postępowania — Naruszenie art. 5 ust. 1 i 2 TUE w związku z jego art. 4 ust. 1 oraz art. 113 regulaminu postępowania — Naruszenie art. 5 ust. 4 TUE w związku z art. 113 regulaminu postępowania — Brak uzasadnienia — Niedopuszczalność skargi w przypadku reprezentacji przez adwokatów lub radców prawnych zatrudnionych przez stronę na podstawie umowy o pracę.

Sentencja

- 1) *Odwołania zostają oddalone.*
- 2) *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej i Rzeczpospolita Polska zostają obciążeni kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — A. Adil przeciwko Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

(Sprawa C-278/12/PPU) (¹)

(Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 — Wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) — Artykuły 20 i 21 — Zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych — Odprawa na terytorium — Środki mające skutek równoważny ze skutkami odprawy granicznej — Uregulowanie krajowe dopuszczające przeprowadzanie kontroli tożsamości, obywatelstwa i prawa pobytu przez funkcjonariuszy odpowiedzialnych za ochronę granic i kontrolowanie cudzoziemców w strefie 20 kilometrów od granicy z innymi państwami będącymi stronami konwencji wykonawczej do układu z Schengen — Kontrole służące zwalczaniu nielegalnego pobytu — Uregulowanie zawierające określone warunki i gwarancje w szczególności związane z częstotliwością i intensywnością kontroli)

(2012/C 355/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. Adil

Strona pozwana: Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Raad van State — Wykładnia art. 21 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105, s. 1) — Zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych — Możliwość przeprowadzania przez

państwo członkowskie kontroli policyjnych na swym terytorium, w strefie pomiędzy lądową granicą tego państwa z innymi państwami a linią wyznaczoną 20 kilometrów od granicy — Kontrole związane z weryfikacją przestrzegania przepisów mających zastosowanie w dziedzinie pobytu — Możliwość dokonywania tego rodzaju kontroli jedynie na podstawie ogólnych informacji dotyczących obecności obywateli państw trzecich przebywających nielegalnie w strefie kontroli lub konieczności posiadania konkretnych informacji dotyczących nielegalnego pobytu kontrolowanej osoby — Dopuszczalność przepisów ustanawiających pewne kryteria ilościowe dotyczące maksymalnej liczby kontroli, które mogą zostać przeprowadzone w danym okresie

Sentencja

Artykuły 20 i 21 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją na przeszkodzie istnieniu krajowych przepisów prawnych, takich jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, umożliwiających funkcjonariuszom odpowiedzialnym za ochronę granic i kontrolowanie cudzoziemców przeprowadzanie kontroli w strefie geograficznej 20 km, poczynając od granicy lądowej między państwem członkowskim a państwami będącymi stronami Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r., mających na celu sprawdzenie, czy osoby zatrzymane w celu wylegitymowania spełniają warunki legalnego pobytu obowiązujące w danym państwie członkowskim, jeżeli podstawą tych kontroli są ogólne informacje i doświadczenie dotyczące nielegalnego pobytu osób w miejscach kontroli, jeżeli mogą być również przeprowadzane w ograniczonym zakresie w celu uzyskania tego rodzaju ogólnych informacji oraz doświadczenia w tej dziedzinie i jeżeli ich wykonywanie podlega pewnym ograniczeniom dotyczącym w szczególności ich intensywności oraz ich częstotliwości.

(¹) Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Słowacja) w dniu 3 sierpnia 2012 r. — G.I.C. Cash, a.s. przeciwko Mariánowi Gunčadze

(Sprawa C-373/12)

(2012/C 355/13)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: G.I.C. Cash, a.s.

Strona pozwana: Marián Gunčaga

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾ (zwanej dalej „Kartą”) w związku z jej art. 38, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽²⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, iż w przypadku gdy organ sądowy przed którym toczy się spór dotyczący umowy konsumenckiej musi ocenić czy warunek umowny jest nieuczciwy a organ sądowy innego państwa członkowskiego orzekł już w umotywowany sposób w analogicznych okolicznościach faktycznych, że warunek umowny o podobnej lub identycznej do tegoż warunku treści jest nieuczciwy, konsument ma prawo aby przy ocenie nieuczciwego charakteru spornego warunku organ sądowy do którego wniósł on skargę uwzględnił orzeczenie wydane przez organ sądowy innego państwa członkowskiego?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy organ sądowy, do którego wniesiono skargę narusza prawo podstawowe konsumenta przewidziane w art. 47 Karty w związku z jej art. 38 w sytuacji gdy nie uwzględni umotywowanego orzeczenia organu sądowego innego państwa członkowskiego dotyczącego nieuczciwego charakteru warunku umownego o podobnej lub identycznej treści?

⁽¹⁾ Dz.U. C 364 z 18.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 21 czerwca 2012 r. w sprawie T-514/10 Fruit of the Loom, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 22 sierpnia 2012 r. przez Fruit of the Loom, Inc.

(Sprawa C-392/12 P)

(2012/C 355/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Fruit of the Loom, Inc. (przedstawiciele: S. Małynicz, barrister, V. Marsland, solicitor)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie T-514/10;
- obciążenie OHIM i interwenienta własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd nie uwzględnił, że na podstawie art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ analiza w istocie obejmuje trzy etapy. Po pierwsze, należy rozważyć charakter odróżniający znaku towarowego w postaci, w jakiej został zarejestrowany. Po drugie, należy rozważyć charakter odróżniający znaków towarowych w postaci, w jakiej są używane. Po trzecie, należy rozważyć, czy zmienił się charakter odróżniający znaku towarowego w postaci, w jakiej został zarejestrowany. Gdyby Sąd właściwie zastosował to podejście do oceny dowodów, stwierdziłby, że dowody używania spełniają warunki wymagane przez art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Sąd zastosował błędną regułę interpretacji odnośnie do wspólnotowych znaków towarowych, zgodnie z którą jeśli konsument w danym państwie członkowskim nie rozumieją elementu słownego znaku towarowego (ponieważ stanowi on niejasne słowo w innym języku wspólnotowym albo ponieważ nie jest podobny do żadnego słowa w ich własnym języku), należy uważać jednakże, iż element ten ma taki sam charakter odróżniający jak element słowny, który rozumieją i który sam w sobie ma charakter odróżniający.

Sąd nie uwzględnił ani nie zastosował analogicznie orzecznictwa Trybunału dotyczącego używania w kontekście uzyskania charakteru odróżniającego na podstawie art. 7 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, według którego to orzecznictwa znak towarowy może uzyskać charakter odróżniający w następstwie używania tego znaku jako części innego zarejestrowanego znaku towarowego lub w połączeniu z nim zgodnie z wyrokiem z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie C-353/03 Nestlé, Zb.Orz. s. I-6135, pkt 30).

Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne dotyczące używania przez wnoszącą odwołanie słowa FRUIT w nieformalnych kontaktach z klientami. Wbrew ustaleniom Sądu używanie takie nie miało charakteru wyłącznie wewnętrznego i stanowiło rzeczywiste używanie znaku towarowego.

Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne dotyczące używania przez wnoszącą odwołanie znaku FRUIT w jej witrynie internetowej www.fruit.com. Wbrew ustaleniom Sądu używanie to miało na celu promowanie towarów i stanowiło używanie rzeczywiste.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Fermo (Włochy) w dniu 29 sierpnia 2012 r. — postępowanie karne przeciwko M

(Sprawa C-398/12)

(2012/C 355/15)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Fermo.